

Bibliaóra 2020. április 17-én

Fohász: Kegyelem nekünk és békesség Istentől, ami Atyánktól és Fiától az Úr Jézus Krisztustól a Szentléleknek közösségében. *Ámen*

Kezdő ének: 402. dicséret - Ó, örök hatalmú mennyei szent Isten...

Imádkozzunk:

Szerető mennyei Atyánk, hálával áldunk a feltámadást tényéért, azért az élő reménységért, amit az Úr Jézus Krisztusban nekünk is adott, hogy van el nem múlt örökségünk, mennyei hazánk nálad. Köszönjük, hogy érettünk is állt a keresztnél a Golgotán, s hogy az Úr Jézus Krisztus vére, kegyelme minden bűnre elégséges orvosság. Köszönjük, hogy nem kell magunkat és egymást üres szavakkal, gyarló emberi módon vigasztalgatnunk, mert Te megvigasztalsz minket minden bajban, nyomorúságban, küzdelemben azzal a bizonyossággal, hogy senki és semmi nem szakíthat el Tőled. Kezedben van az életünk, Benned van bizodalunk, reményünk. Kérünk, add ezt a mindennapok harcai közt megélnünk, azok által Benned megerősödnünk.

Könyörgünk különösen is betegeinkért, a szenvedőkért, magányosokért, az életből kifelé tartókért... hadd emelje fel, erősítse és tartsa meg őket kegyelmed, Igéd által. Kérünk a köztünk levő gyászolóknak, hogy szívük fájdalomára nálad legyen gyógyír, vigasztalásod törölje le könnyeiket, jelenléted töltse ki a támadt úrt, és új távlatot kapjon életük.

Köszönjük, hogy tudod dolgainkat, tudsz könyörölni, alátra, bűnbánatra, megújulásra vezetni. Kérjük, nyisd meg lelki szemünket olyan tények, üzenetek felismerésére, amit eddig nem értettünk, vagy nem gondoltuk, hogy szükségünk lehet rá. Ilyen bizalommal emeljük Hozzád most is szívünket, tekintetünket. Hallgass meg kegyelmesen az Úr Jézus Krisztusért. *Ámen*

Ószövetségi igeszakasz: Józsué könyve 13. fejezet Az el nem foglalt területek

1 Amikor Józsué élemedett korú öregember lett, ezt mondta neki az Úr: Te élemedett korú öregember lettél, pedig még igen sok terület maradt az országban, amit birtokba kell venni.

Kedves Testvéreim, a honfoglalás harcai közt telt el Józsué élete. Mennyi kitartás kellett ahhoz, hogy folytassa, végezze, hiszen még mindig voltak ott kánaáni népek, törzsek. Már élemedett korú öregember, nem remélheti, hogy megéri az időt, amikor az egész terület Izrael fiaié lesz, hiszen még mindig sok birtokba veendő terület van az országban. Valahogy olyan ez, mint a gyomlálás, nem lehet a végére érni, nem lehet azt kimondani, hogy vége, elfogyott, kiirtottam, most már nyugodhatok. Úgy kell Józsuénak is letenni a tiszttét, befejezni az életét, hogy nem mondhatja: mindent, ami feladat, elvégeztem. (Csak azt, amit Isten órá bízott.)

Aligha van, aki úgy készülhet az elmenetelre, hogy megállapítja, mindent maradéktalanul elvégeztem. Ahogyan az ember idősödik, fogy az ereje, úgy látja

meg egyre jobban, mennyi mindent kellene, lehetne még tenni, és már nem lesz rá ereje, ideje... Talán jó is, hogy ez így van a mi életünkben is, Józsuét is megóvta ezzel Isten az elbizakodástól, hogy netán valamit is magának tulajdonítson. Hiszen láthatta, a küzdelem, az eredmény nincs a hatalmában: Isten kegyelme az, amit elvégezhetett.

A szentíró területeket sorol fel, amelyek különböző népek birtokában maradtak. Nem is kevés, kiemelten említhetjük köztük a filiszteusokat, akik később még sok problémát fognak okozni. Mert bár az Úr ígéri, hogy Ő maga úzi majd ki őket, később a nép engedetlensége és elhajlása következtében sok ellenséges területen ottmaradnak az eredeti lakosok, és ennek lesznek keserű következményei.

[2](#) Ez maradt még hátra az országból: a filiszteusok egész területe és minden, ami a gesúriaké: [3](#) a Síhórtól, mely Egyiptomtól keletre folyik, észak felé a kánaániakhoz tartozó Ekrón határáig a filiszteusok öt városfejedelme: a gázai, az asdódi, az askelóni, a gáti és az ekróni, továbbá az avviak; [4](#) délen a kánaániak egész földje és a szidóni Meará egészen Afékig, az emóriak határáig. [5](#) Azután a gebáliak földje és napkeleten az egész Libánon, a Hermón-hegység lábánál fekvő Baal-Gádtól egészen a Hamátba vezető útig; [6](#) a hegység egész lakossága a Libánonról Miszrefót-Majimig, az összes szidóni. Én magam űzöm ki őket Izráel fiai elől. Oszd csak ki sorsvetéssel Izráelnek örökségül, ahogyan megparancsoltam neked! [7](#) Most azért oszd fel ezt a földet örökségül a kilenc törzs és Manassé fél törzse között!

De az ígéretek ezekre a területekre is vonatkoznak. Ami ténylegesen még nem az övék, az ugyan úgy az ígéretek része. Az Úr azt mondja Józsuénak, hogy csak ossza ki sorsvetéssel Izráelnek örökségül ezeket, majd Ő szabaddá teszi azokat is, mert Ő ugyanaz, aki volt. Lássuk meg, hogy nem válogatással, nem egyéni szempontok és nem baráti alapon történt a területfelosztás. Az ószövetségi ember a sorsvetésnek ilyen módon való alkalmazását az Isten megmutatott és megértett akarataként fogadta el. Ki-ki amit kapott, az az ő öröksége.

Ezt a felosztást a kilenc és fél törzs között a további fejezetek tárgyalják. Mai fejezetünk azokat a területeket írja le, amelyeket még a Jordánon való átkelés előtt adott Mózes a Rúben és Gád, valamint Manassé fél nemzetségének. Ők ott kértek és kaptak örökséget. Mózes azzal a feltétellel engedett nekik, hogy ugyancsak kiveszik a részüket az egész nép honfoglalásából és harcolnak a többiekkel. Most, amikor már gyakorlatilag megtörtént az ország elfoglalása, először számba veszi az ő örökségüket. Ez tehát a Jordánon túli terület leírása:

A Jordánon túli terület felosztása

[8](#) Ugyanakkor a rúbeniek és a gádiak is megkapták örökségüket, amelyet Mózes adott nekik keleten, a Jordánon túl. Úgy osztották fel, ahogyan Mózes, az Úr szolgája adta nekik: [9](#) Aróértől fogva, amely az Arnón-patak partján van, a várost a patak középső folyásánál és az egész fennsíkot Médebától Dibónig, [10](#) meg az emóriak királyának, a Hesbónban uralkodó Szihónnak összes városát az ammóniak határáig; [11](#) Gileádot meg a gesúriak és a maakátiak területét, az egész Hermón-hegységet és az egész Básánt Szalkáig [12](#) Básánban Óg egész királyságát, aki Astárótban és Edreiben uralkodott. Ő maradt meg a refáiak utódai közül, akiket Mózes vert le, és vette el a birtokukat. [13](#) De Izráel fiai nem űzték ki a gesúriakat és a maakátiakat, ezért Gesúr és Maaká lakói ott élnek Izráel között még ma is.

A gesúriakat és a maakátiakat nem úzták ki idejében, és erre később már nem is került sor - tudjuk, hogy pl. Dávid harcolt a gesúriakkal (1Sám 27,8), Gesúr királyának, Talmajnak a leányát, Maakát pedig feleségül vette, ő szülte Absolont (2Sám 3,3). Íme, amire a maga idejében nem kerül sor, az szépen, csendben így meghúzódhat, és mennyi rossznak lehet az okozója! Ugyanis nem szabad elfelejtenünk, hogy a kánaáni népek kipusztítása tulajdonképpen egy lelki harc volt, hogy Izráel hűségesen szolgálhassa az Urat, anélkül, hogy más népek szokásait kísértésként beengedje az életébe. Komoly figyelmeztetés számunkra is, hogy amit megtűrünk az életünkben, pedig Isten előtt nem áll meg, az egyfajta időzített bombaként leselkedik ránk, hogy kárt tegyen bennünk.

14 Csak Lévi törzsének nem adott örökséget: ő Izráel Istenének, az Úrnak tűzáldozatait kapta örökségül, ahogyan megígérte neki.

Lévi törzse nem kap külön örökséget, ezt még lentebb is olvasni fogjuk. (József fiai, Efraim és Manassé külön-külön kapnak egy-egy részt, így teljes a tizenkettes szám.) Őket az Úr elkülönítette a maga szolgálatára, ezért a megélhetésükről is gondoskodott (erről szólnak a különféle áldozati rendelkezések, amelyek meghatározzák a papoknak járó részeket) hogy a feladatuk végzésére teljesen szabadok legyenek, így nem volt szükségük külön örökségre. Az Úr az ő örökségük (33. vers), Benne legyen örömük, Ő legyen kincsük, Hozzá ragaszkodjanak, Benne legyenek gazdagok. Aki Őt szolgálja, annak Ő valóban mindezt jelenti, az nem merül bele a földi kincsek halmozásába és őrzésébe ma sem. Aki először Isten országát keresni, annak minden szükséges megadatik, ígéri Jézus (Mt 6,33).

Rúben öröksége

15 Rúben fiai törzsének Mózes adott örökséget nemzetségenként. 16 Övék lett a következő terület: Aróértől fogva, amely az Arnón-patak partján van, maga a város a patak középső folyásánál és az egész fennsík Médebaig, 17 Hesbón és a hozzá tartozó városok a fennsíkon, Díbón, Bámót-Baal és Bét-Baal-Meón, 18 Jahcá, Kedémót, és Méfaat, 19 Kirjátajim, Szibmá és Ceret-Hassahar a völgyből kiemelkedő hegyen, 20 továbbá Bét-Peór, a Piszgá dombvidéke és Bét-Hajjesímót. 21 A fennsík összes városa és az emóriak királyának, a Hesbónban uralkodó Szihónnak egész királysága. Őt is megverte Mózes, meg Midján fejedelmeit: Evit és Reket, Cúrt és Húrt is meg Rebát, a Szihónnak alárendelt vezéreket, akik az országban laktak. Bálámot, Beór fiát, a jóst is fegyverrel ölték meg Izráel fiai azokkal együtt, akiket lemészároltak. 23 Rúben fiainak területét a Jordán határolta. Ez Rúben fiainak az öröksége nemzetségenként, ezek a városok a hozzájuk tartozó falvakkal együtt.

A Rúben törzs örökségét olvasva a terület és korábbi gazdáinak leírásán túl egy eseményre felfigyelhetünk. És pedig, hogy Bálámot, Beór fiát, a jóst is fegyverrel ölték meg Izráel fiai. Azt, aki Bálák megrendelésére kész lett volna jó pénzért átkot mondani Izráelre, Isten azonban háromszor is áldást mondatott vele. (4Móz 22-24). Ugyan még messiási ígéretek is elhangzottak Bálám szájából, de a szíve nem volt az Úré. Sőt, miután ez nem sikerült, más módon segített Izráelt megrontani: Bálám tanácsa szerint Midján asszonyai csábították el az izráelieket a maguk isteneihez (4M 31,16). Isten számon kérte és megkereste rajta bűnét, mert ő maga nem élt a Hozzá

való megtérés, Előtte való meghajlás lehetőségével, habár a jövődőről Óáltala prófétált.

Gád öröksége

[24](#) Gád törzsének, Gád fiainak is Mózes adott örökséget nemzetségként. [25](#) Övék lett a következő terület: Jazér és Gileád összes városa és az ammóniak országának fele Aróérig, Rabbától keletre, [26](#) azután Hesbóntól Rámat-Hammicpéig és Betónimig meg Mahanajimtól Lódebár határáig. [27](#) A völgyben pedig Bét-Hárám, Bét-Nimrá, Szukkót és Cáfón, egy kicsinyke rész Hesbón királyának, Szihónnak a királyságából, meg a Jordán és vidéke a Kinneret-tó végéig, keleten, a Jordánon túl. [28](#) Ez Gád fiainak az öröksége nemzetségként, ezek a városok a hozzájuk tartozó falvakkal együtt.

Manassé öröksége

[29](#) Manassé törzse felének is Mózes adott örökséget. Ez jutott Manassé fiai törzse felének nemzetségként: [30](#) az ő területük lett Mahanajimtól kezdve az egész Básán, Ógnak, Básán királyának az egész királysága és Jáír összes sátorfalva, amely Básánban van, összesen hatvan város, [5Móz 3,14](#) [31](#) továbbá Gileád fele és Astárót meg Edrei, Óg királyságának a városai Básánban. Ez jutott a Manassétól származó Mákír fiainak, Mákír fiai felének, nemzetségként. [32](#) Ezeket a területeket Mózes osztotta ki örökségül Móáb síkságán, a Jordánon túl, Jerikótól keletre.

[33](#) Lévi törzsének azonban nem adott Mózes örökséget. Maga az Úr, Izráel Istene az ő örökségük, ahogyan megígérte nekik.

Elolvasva Gád és a Manassé fél törzs örökségét látjuk, hogy mindez még Mózes idejében kiosztásra került. De most, a fegyveres harc időszakának a végén, amikor felmentést nyernek ígéretük alól és végre visszatérhetnek otthagyt családjaikhoz, ez a számbavétel az ő megerősítésükre újra megtörténik.

Újszövetségi igeszakasz : Ef 1,15-23 Isten Krisztust mindenek fölé emelte

[15](#) Én tehát, miután hallottam az Úr Jézusba vetett hitekről és a bennetek minden szent iránt megnyilvánuló szeretetről, [16](#) szüntelenül hálát adok értetek, amikor megemlékezem rólatok imádságaimban; [17](#) és kérem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt; [18](#) és világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok, milyen reménységre hívott el titeket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között, [19](#) és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön. Minthogy hatalmának ezzel az erejével [20](#) munkálkodott Krisztusban, amikor feltámasztotta őt a halálból, és jobbjára ültette a mennyekben, [21](#) feljebb minden méltóságnál és hatalmasságnál, minden erőnél és uralomnál, sőt minden névnel is, amelyet segítségül hívnak, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is. [22](#) Mindent az ő lába alá vetett, és őt tette mindenek felett az egyház fejévé [23](#) Ez az ő teste, és teljessége annak, aki teljessé tesz mindent mindenekben.

Kedves Testvéreim, egy új bibliai könyv olvasását kezdtük meg az újszövetségből. Röviden említsük meg, hogy az efézusi gyülekezetet Pál nagyon bensőségesen ismerte, hiszen harmadik térítő útján több mint 2 évet töltött közöttük, sokan szolgálata nyomán jutottak hitre. ApCsel 19-ben megtalálhatók ennek az időszaknak a részletei...

Csak a levél végén derül ki, hogy Pál fogságban írja (feltehetően Rómában 59 körül) - annyira jellemző ez az apostolra, hogy nem magával, nem a maga bajával van elfoglalva, nem tekinti tragédiának a mostani állapotát. Krisztusért mindent vállal, hiszen Ő előbb vállalt érte mindent. Hogyan állunk ezzel mi? Páratlan értékű továbbá a levélnek az egyházra, mint Krisztus testére és Krisztusnak az egyházhoz való viszonyára vonatkozó tanítása. Ebben az értelemben körlevél szerepe is volt, valamennyi keresztyén gyülekezetnek szólt ez az eligazítás.

A bevezető üdvözlés és Krisztusnak a Benne nyert áldásokért való magasztalása után Pál a gyülekezethez fordul. Hálát ad azért, hogy Krisztus megtartotta őket a hitben és hitüket erősíti a gyakorlati szeretet által, életükben látható a Szentlélek munkája. Nem csak mondják, élük is a krisztusi hitet. Bizonyára nem volt tökéletes az efézusi gyülekezet sem, de az apostol mégsem kritizál, hanem hálát ad és bátorít. Közben Pál rendszeres imaéletéről, -harcáról is tudomást szerezhethetünk, amellyel hordozta az általa gondozott gyülekezetek életét, harcait, kísértéseit. Szüntelen imádkozott maga is, nemcsak tanácsolta másoknak (1Thessz 5,17).

A továbbiakban elmondja, miért könyörög az efézusi keresztyének számára. Kéri *a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjék őt, világosítsa meg lelki szemüket, hogy meglássák, milyen reménységre hívtak el, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között, és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön.* Kéri számukra Uruk helyes és igaz ismeretét, ami a Vele való kapcsolat által élhető meg - Krisztust úgy ismerni, mint a dicsőség urát, mert az a számukra. Ennek a kapcsolatnak a révén kaphatnak helyes lelki látást az övéi. Ennek során ismerhetik fel azt a páratlan reménységet, amire Krisztus az övéit elhívta - ez így húsvét közelségében különösen is aktuális. A Vele való kapcsolat olyan átadást is magában foglal, ami által az ember nem félelemmel, hanem örömmel ismeri fel, hogy *milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön.* Van-e ilyen hatalma rajtunk, az életünkön? Engedjük-e, hogy megmutassa, hogy így is erősödjünk az ismeretben és reménységben?

Isten Szentlelke meg tudja láttatni velünk az elhívás reménységét, az örökség gazdagságát, Isten erejének nagy voltát. Mindazt, amit az Úr Jézus Krisztus feltámasztásával és az Atya jobbára ültetésével adott nekünk. Az ő felmagasztalása azt jelenti, hogy *Őt helyezte feljebb minden méltóságnál és hatalmasságnál, minden erőnél és uralomnál, sőt minden névnél is, amelyet segítségül hívnak, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is.* Ő mindenek felett Úr, és ezzel együtt az Egyház feje. *Ez az ő teste, és teljessége annak, aki teljessé tesz mindent mindenekben.*

A Krisztushoz tartozás az Ő dicsőségében való részvételt is jelenti - ott az Atyánál. Ő már ott van, odaáll értünk, mint a mi fejünk. Bátorít azért, hogy ebből következően merjük, gyakoroljuk az Ő nevét segítségül hívni már ebben a világban. Az egyház, mint az Ő teste, Őt jeleníti meg a világban, ha ezt a kapcsolatot Vele megéli és ápolja. Az egyház pedig az egyes tagokból áll - ki-ki a maga helyzetében kell, hogy megélje azt a közösséget Krisztussal, hogy Ő a fej, Ő vezet, irányít, táplál, éltet. Legyen ze így a mi életünkben is, *Amen*

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, áldunk mindazokért a gyermekeidért, aki áldásod eszközei lehettek életünkben. Akik imádságban hordoztak, hordoznak minket. Különösen is azokért, akik élték, élnek a Benned való hitüket, s akik által ismerhettünk, ismerhetünk meg Téged. Bárcsak mi is így tudnánk Téged szeretni, követni, szolgálni!

Kérünk, Lelkeddel úgy munkálkodj bennünk, közöttünk, hogy lelki látást kapjunk annak az élő reménységnek a felismerésére, amit a Te kereszthalálod és feltámadásod szerzett nekünk. Köszönjük azt a lelki örökséget Benned, ami akkor is megmarad, ha minden mást elveszítenénk, s hogy nevedet segítségül hívni kiváltság a számunkra.

Kérünk, hadd élhessünk gyermekeidként ebben a világban s legyen látható rajtunk, hogy nem csak mondjuk, de valóban Te vagy a mi fejünk, aki hatalmaddal uralkodsz bennünk és értünk. Kérünk gyülekezetünkért, hogy ha fizikailag nem is tudunk közösségben lenni, de a Veled való közösség erősítsen, építsen minket a szeretetben, hűségben, akaratod szerinti életben. **Ámen**

Mi Atyánk...

Áldás: *Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, vigasztalja meg a ti szívöteket, és erősítsen meg titeket minden jó cselekedetben és beszédben. (2Thessz 2,16-17)*

Záró ének: 395. dicséret - Isten szívében megpihenve...

S hogy kihasználjuk az üres helyet, hadd jelenjen itt meg néhány vers **Füle Lajostól:**

VÁRLAK

Várlak, Uram, Ki csendben jössz felém,
s mert pálmaágam nincsen már nekem,
s virágaim is elhullattam én,
Eléd terítem fáradt életem.

ÍGY ÁLLUNK

Így állunk a holnap előtt,
hogy a Tiéd, s bármit, de jót hoz.
Adjál, Urunk, hitet, erőt
az erónkőn felül valókhöz!

FELÉD NYÚJTOM

Feléd nyújtom kezem, Örök Jóság,
Te tudod, mennyi az adósság:
hálám kútja mennyiszere kiszáradt.
Mint szomszéd föld, epedek Utánad.

"BELSŐ SZOBA"

Se fala nincs, se ajtaja,
csak csöndje van és ragyogása,
melege és simogatása,
mégis - ritkán lépsz be oda!
Tudod még merre e szoba?

CSUPÁN A CSODÁK

Nincs maradandó városunk,
sem maradandó telkeink,
sem szépségünk, sem egészségünk.

Csupán a csodák maradandók,
amik megtörténtek velünk,
örökkévaló kincseink:
odaölelnek a Kereszthez.

